

မိကျီငွေငင်

ပေးဆပ်သူသာ
NYINYI

အခန်း(၁)

ခင်ညိုပြာသည် အလှအပကို မက်မောလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

ရှိတာလေးနှင့် အလှပဆုံးဖြစ်အောင်
ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သူမ ကိုယ်တိုင် ချော
မောလှပသူ ဖြစ်လွန်း၍ တစ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နာမည်ဂုဏ်သ
တင်း ကြီးမြင့် သူ ဖြစ်၏။

ခင်ညိုပြာတွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ။

ငွေကြေးချို့တဲ့ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဟွန်း...

လောကကြီးထဲမှာ ခင်ညိုပြာကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ငွေကြေးတွေ ချို့တဲ့
နေရတာလဲ...

မုန်းလိုက်တာ...

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက ဈေးကြီးလွန်းသည်။ ။

မဝယ်နိုင်...

မဝတ်နိုင်...

စိတ်ညစ်တယ်...

မိတ်ကပ်လေး နှုတ်ခမ်းနီလေးတောင် မဝယ်နိုင်...

မမချိုပြာကလည်း ဈေးသည် ဘဝကကို မတက်တော့ဘူး...

ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးက လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆို
တော့လည်း ညီမလေး အတွက် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးတဲ့
...

ညီမလေးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်အောင်
ယောက်ျားယူပါလား...

တစ်လောကလုံးကို ခင်ညိုပြာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ ။

"အဝတ်အစားတွေကလည်း အညံ့စားတွေကြီးပဲ...အဖိုးမတန်မှန်း
လူသိလိုက်တာနော်"

ခင်ညိုပြာအတွက်ကတော့ လှပြီးသားဆိုတော့ ရှိတာလေးနဲ့ လှ
အောင်ပဲ ဝတ်နေရသည်။ ။

ပုံစံဆန်းဆန်းလေးတွေ ချုပ်ဝတ်နေမိ၏။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ခင်ညိုပြာ အလုပ်ရှာရဦးမည်။

ဒါကြောင့် ...

ပြင်ဆင်နေရတာ...

မမကလည်း ပိုက်ဆံပေးသွားတာ နည်းလိုက်တာ...

နှစ်ရာတဲ့ ...

ဘာသွားလုပ်ရမှာ လဲ...

ဒီငွေလောက်လေးနဲ့ ဘာမှ လုပ်လို့ ရမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ...

စိတ်ပျက်တယ်...

မမကိုတော့ ပြောရမယ်...

ခင်ညိုပြာ မကျေမနပ်နှင့် သူမဘဝကို အားမလို အားမရဖြစ်နေသည် ။

အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။

"ညိုပြာ"

ရှင်းခန့်က အိမ်လေးထဲဝင်လာသည် ။

"နင် အလှတွေ ပြင်လှချည်လား ညိုပြာ...ဘယ်သွားမလို့ လဲဟ... မမချိုပြာရော"

"မရှိဘူး...ဈေးရောင်းနေတယ်လေ... ညိုပြာ အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှာလုပ်ရမှာ ပေါ့ဟဲ့"

ရှင်းခန့်ကတော့ ခင်ညိုပြာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာကိုကြည့်ပြီး သဘောမကျသလိုကြီး ဖြစ်နေမိသည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အလှအပ မက်မောနေရင် မလွယ်ဘူး...

ခင်ညိုပြာက လှပချင်သည် ။

သူမ ဘဝကို သူမ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်သည် မရှိခဲ့ပေ...

မမချိုပြာက သနားစရာ ကောင်းလွန်းနေတော့သည် ။

ဈေးရောင်းကာ ညီမရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးနေရ၏။

"မမကတော့ ညိုပြွဲကို အလုပ်ဘယ်လုပ်စေချင်ပါ့မလဲ...ဆယ်တန်း အောင်အောင်စောင့်တဲ့ ... တက္ကသိုလ်ဆက်တက်တဲ့ "

"အဲဒါကောင်းတာပဲ ညိုပြွဲ"

"ဘာကောင်းတာလဲ...ညိုပြွဲဘဝကို ဒီလိုအခြေအနေလေးမျိုးနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ရတော့ မှာ လား ရှင်းခန့်"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ပြီးတော့ နင်က အလှအပတွေ သိပ်မက်မောလွန်းတယ်...တစ်နေ့ ကျရင် နင်ပဲ ဒုက္ခရောက် မှာ နော်"

"ရှင်းခန့်နော်...ငါ့ကိစ္စ နင် ဝင်ပါစရာမလိုဘူး... ဘာဖြစ်လဲ... ငါက မိန်းကလေးသဘာဝ လှချင်ပချင်တာပဲ...အပြစ်လားဟဲ့"

"နင်က ဆင်းရဲတယ်...နင့်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်တာမှ မဟုတ် တာ...ဘဝကို နားလည်ရ မယ် ခင်ညိုပြွဲ"

"နင်ဟာလေ...အဲဒီလို ဘဝကို ရောင့်ရဲတတ်လို့ မျိုးရိုးနဲ့ ချီပြီး ဆင်း ရဲတွင်း နက်နေတာ"

"ငါတို့ က တရားနည်းလမ်းကျပြီး မှန်ကန်တဲ့ ချမ်းသာခြင်းမျိုးပဲ အားကျတယ်"

"အဲ့ဒါ နင့်အလုပ်ပဲ...ညိုပြွဲကတော့ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် လမ်းစဉာရမယ်...ဒါပဲ... ချမ်းသာရမယ်...တိုးတက်ရမယ်...ဘဝမှာ အ အောင်မြင်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်"

"နင်တော့ ခက်ပြီ"

"ခက်ရင် နင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ခက်နော်...ငါတော့ သွားတော့မ

ယ်...အလုပ်တစ်ခုတော့ ရအောင်ရှာရမယ်...ငါကဝတ်ချင် စားချင်တဲ့ အရွယ်...မမဈေးရောင်းတာက ထမင်းနပ်မှန်ရုံပဲ ရမှာ သိလား ရှင်းခန့်"

ရှင်းခန့်ကလည်း ခင်ညိုပြာကို အလုပ်မလုပ်စေလိုပေ...

ပျက်စီးတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် လျှောက်လှမ်းမိသွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးဖြ စ်နေသည်။

ခင်ညိုပြာစိတ်က တဖွတ်ထိုး...

လုပ်ချင်တာကလွဲပြီး ဘာမှ နားလည်သိတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပေ...

စိတ်ပူနေမိသည်။

ခင်ညိုပြာနှင့် သူက အသက်တူ ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ...

တစ်ကျောင်းတည်းနေ...

တစ်အိုးတည်း စားသူတွေဆိုလည်း မမှားပေ။

ခင်ညိုပြာ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သူ သိထား၍ စိတ်တွေပူနေမိသည်။

တားလို့ ရမှာ မဟုတ်...

"ခင်ညိုပြာ"

"ဘာလဲ"

"နင် ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"မေးပြန်ပြီ"

"ငါအဖော်လိုက်ပေးမလို့ မေးတာပါ ညိုပြာ"

"မလိုက်နဲ့ ...နင်လိုက်ပြီး မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်...ငါ့အတွက်လည်း"

ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး... ငါလုပ်ချင်တာလုပ်မှာ ပဲ"

ခင်ညိုပြာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ထွက်လာသည်။ ။

ရှင်းခန့်...

အကောင်စုတ်...

ဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေလို့ ကတော့ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

မွဲနေမှာ ပဲ...

ရှင်းခန့်က စာတော့ ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ ။

ခင်ညိုပြာ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ အထင်မကြီးဘဲ အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ကောင်ဟု ပဲ ထင်မိနေတော့၏။

မမချို့ပြာ လုပ်စာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝက တိုးတက်မှာ မဟုတ်...

စားရရုံပဲရှိတာ...

ဈေးရောင်းတဲ့ ငွေကလည်း အရင်းနည်း၍ အမြတ်နည်းနေသည်။ ။

ညိုပြာ့ ကျောင်းစရိတ်ပင် အနိုင်နိုင် ထောက်ပံ့နေရ၏။

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ...

ခင်ညိုပြာကတော့ ပြတ်သည်။ ။

ဆင်းရဲနဲ့ချာတဲ့ ဘဝမှာ လုံးဝနေနိုင်မှာ မဟုတ်။

ကြိုးစားမှာ ပဲ...

တစ်နေ့...

ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ခင်ညိုပြာ မလွဲမသွေ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်

...

စောင့်ကြည့်နေ ရှင်းခန့်...

နင်က သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်...

ရိုးသားကြိုးစားပြီး နင့်ဘဝတည်ဆောက်နေလို့ ကတော့
ကြီးပွားတိုးတက်ပါလိမ့်မယ်...

ခင်ညိုပြာစိတ်ထဲမှာ သူမဘဝကို သူမ အလွန်အမင်း သနားနေမိသ
ည်။

ကြည့်ပါဦး...

သူများ တွေ...

လှပသစ်လွင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေကလ
ည်း အပြည့်...

သူမ အားကျမိသည်။

အလုပ်တစ်ခုတော့ ရအောင်ရှာရမှာပဲ...

မမချို့ပြာကိုပဲ အားကိုးနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိထားသည်။

အလုပ်ရှာတာ မမက သဘောမတူ...

အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ပညာဆက်သင်ဖို့ ပဲဖြစ်သည်။

ညိုပြာ မနေနိုင်...

အလုပ်ထွက်ရှာမိသည်။

မမချို့ပြာ သိလည်း ညိုပြာ ဇွတ်အတင်း ပြောရမှာပဲ...

ညိုပြာ ပထမဆုံး အလုပ်ရှာဖို့ ထွက်လာတာဖြစ်၍ ရင်တော့ အခုန်
သား...

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ အလုပ်တွေ လျှောက်ရှာနေမိသည်။

အလုပ်သမား အလိုရှိသည် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေတိုင်း သူမ လျှောက်
နေမိ၏။

လျှောက်လွှာတွေတင်သည်။

တချို့နေရာတွေကျတော့လည်း ညိုပြာ သဘောမကျ၍ မလျှောက်ခဲ့
...

ညိုပြာက အလုပ်ရချင်တာ...

သူမကို ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်တာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်...

အပေါစားဆန်တဲ့ အလုပ်တွေကို ညိုပြာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး...

ဝေးသေးတယ်...

ညိုပြာ့ကိုယ် ညိုပြာ မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းအောင် ကြိုးစားကာကွယ်ရ
င်း ကြီးပွားတိုးတက် အောင် လုပ်ပြမှာ ပါ။

ရှင်းခန့်...

နင် စောင့်ကြည့်နေ...

ညိုပြာဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ်ကျင့်တရားတော့ ဘယ်တော့မှ
မပျက်ပြားဘူး...

ရှင်းခန့်ရဲ့ အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူမ တုပြိုင်ပြီး
လုပ်ပစ်ချင်နေမိသည်။

ညိုပြာက ဘဝ ပျက်မှာ လား...

အလုပ်လျှောက်ရင်း ခုံညားကြီးကျယ်တဲ့ အရောင်းခန်းမကြီးတစ်ခု
ထဲ ရောက်သွားသည်။ ။

အဝတ်အထည်တွေနဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက တပုံတပင်ကြီး

...

တန်ဖိုးကလည်း ကြီးမားလွန်းနေသည်။ ။

ညိုပြာတို့ အနားတောင်ကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...

အားကျလိုက်တာ...

ဒီဆိုင်ရဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေရဲ့ ဝတ်စုံလေးကလည်း လှပ
သေသပ်သည် ဟု ထင်မိ သည်။ ။

အလုပ်သမားလိုလားတော့ မသိ...

သူမ ဆိုင်ထဲအနှံ့ လျှောက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ။

"ဟဲ့...ညိုပြာ"

"ဟင်...ရွှေမိုး"

သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက် ရွှေမိုးနှင့် သွားတွေ့သည်။ ။

"နင်က ဒီအရောင်းကောင်တာမှာ လုပ်နေတာကိုး"

ရွှေမိုးကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

သူမ အဆက်အသွယ်ရှာနေတာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားရ၏။

"ရွှေမိုး"

"ပြော"

"ဒီဆိုင်မှာ ငါအလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဟာ"

ရွှေမိုးနှင့် ခင်ညိုပြာက ဘဝတူတွေဖြစ်သည်။ ။

အရမ်းလည်း ခင်ကြ၏။

ကျောင်းမှာ အတွဲဆုံးပဲ...

တစ်ယောက်အခက်အခဲကို တစ်ယောက်က ကူညီနေကျဖြစ်သည်။ ။

"နှင့်မှာ အဆက်အသွယ်ရှိရင် ပြောပေးဟာ"

"ပြောပေးမယ်...တို့ အလုပ်ရှင်က လူပျိုကြီးဟ...သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ...နင်ရမှာ ပါ"

"ရအောင်တော့ ပြောပေးနော် ရွှေမိုး...ကျုပ်ဘဝလည်း ရှင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ...အလုပ်မလုပ် လို့ မဖြစ်တော့တဲ့ ဘဝ"

"သိပါတယ်ဟယ်...အလုပ်ရှင်က ကျုပ် ဦးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဆရာလေ...ကျုပ်နဲ့ လည်း ခင်ပါတယ်"

"ဒါဆို ပြောပေးဟာ"

"နေဦး...အခု ကျုပ်တို့ အလုပ်ရှင်က ခရီးထွက်သွားတယ်"

"ဟာ"

"စိတ်သိပ်မလောပါနဲ့ ဟာ ဒီညနေ ပြန်လာမှာ ပါ... ရှင် မနက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ လေ... ညနေ ဆရာပြန်ရောက်လာရင် ပြောပြထားမယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲဟယ်...ကျုပ်အစ်မကိုလည်း သနားလို့ ပါ အလုပ်တစ်ခုရှိတော့ ကျုပ် ဝတ်ဖို့ အတွက် မမ သက်သာတာပေါ့"

ရွှေမိုးကလည်း ညိုပြွဲကို အလုပ်ရစေချင်မိသည်။

ကောင်မက အလှအပ အလွန်မက်၏။

ချောလည်း ချောသည်။

ရှိတာလေးကို အလှပဆုံးချုပ်ဝတ်ပြီး ပြင်ဆင်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

ညိုပြွဲကို အလုပ်အကိုင်လေး အတည်တကျ ရှိစေချင်သည်။

ကောင်မက မလွယ်ဘူး...

ညိုပြွဲက အဝတ်အစား အလှအပကို မက်မောတွယ်တာလွန်းတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေသည်။

"ကောင်မ...နှင့် အေးအေးဆေးဆေးပြန်တော့...နှင့် ဒီမှာ လုပ်ချင်တယ် မဟုတ်လား...ရစေ မယ်...နှင့်ရုပ်ရည်ကို အလုပ်မခန့်တဲ့ လူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ"

"ရွှေမိုး"

"ဘာလဲ"

"နင်တို့ အလုပ်ရှင်က ဘူးကြီးလား"

"ဟာ...ပေါက်ကရတွေဟယ်...မဟုတ်ပါဘူး...အလှအပလေးတွေ ဗန်းပြတော့လည်း ရောင်းကောင်းတာပေါ့ဟ"

"မသိပါဘူး...ညိုပြွဲက ဒီလိုဟာမျိုးကြီးတွေတော့ အထင်မကြီးပါဘူးနော်...ကျုပ် အလှ အပတွေက တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်ပဲထားတာ"

"ဘယ်သူလဲ...ရှင်းခန့်လား"

"ဘာ...ဝေးသေးတယ်...ရှင်းခန့်လို ကောင်မျိုးကို လုံးဝအထင်မကြီး
ဘူး...ဘဝမှာ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားက အလကားပဲ"

"ဟဲ့ ညိုပြာ...ရှင်နော် ဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ရင်လည်း ရောင့်ရဲ
တင်းတိမ်ရတယ်အမိ... လောဘကြီးပြီး မတော်လောဘတွေ
ဖြစ်လာမှာ အဲဒါမျိုးဆိုရင် ဒုက္ခပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ်"

ခင်ညိုပြာကို စိတ်ပူမိရတာကလဲ ချမ်းသာချင်လွန်းခြင်းပင်...

"ရှင်းခန့်က ဆင်းရဲတာကိုပဲ သဘောကျနေတာ...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချ
မ်းသာမလဲ...ချမ်းသာ ချင်တဲ့ လူမှ ချမ်းသာမှာ "

"ရှင့်အနား ရောက်လာရင်လေ ဒီချမ်းသာချင်တယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေပဲ
ကြားနေရတယ်"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

"ထားပါတော့...နင့်အလှအပတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်ပဲ
ဆိုလို့ ရှင့်စကားကို ပြန် ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

"မရှင်းပြနိုင်ဘူး...အဲဒါတော့ တော့ပဲစီးကရက်ပဲ လုံးဝ လျှို့ဝှက်
ထားမှာ နော်"

ခင်ညိုပြာ ပြောပြီးမှ စကားလွန်သွားကြောင်း သိလိုက်သည်။ ။

ဟုတ်သားပဲ...

သူမ စကားကြီးက တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေသည်။ ။

တကယ်တော့...

သူမ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ အကြောင်းတွေရှိနေသည်။ ။

အဲဒါက...

သူမ အထင်တကြီး ချစ်မြတ်နိုးရမဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါပဲ...

လောလောဆယ်တော့ မတွေ့သေးပါဘူး...

အဟိ...

စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

"ရှင် ဘာပြုံးတာလဲ"

"သဘောကျလို့ ပေါ့"

"ဘာကိုလဲ"

"ရှင် မသိပါဘူး"

"မသိပါဘူးဆိုလေ သိချင်လေပဲ...ပြောဟာ ကောင်မ အဲဒီလိုကြီး လုပ်မထားနဲ့ "

ရွှေမိုးရယ်...

ရှင်ကို ပြောပြစရာ ဘာအကြောင်းအရာမှ မရှိတာပဲ...

ရယ်ချင်တယ်...

"အဟိ"

"ကောင်မနော်"

"နောက်မှ ဟာ"

"ညိုပြာနော်...ရှင် ကျုပ်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ရည်းစားမထားရဘူး...တို့က ရှင်းခန့်နဲ့ ပဲ သဘော တူတာ"

"ဟာကွာ"

"ရှင်ကသာ အထင်မကြီးတာဘဲ...ရှင်းခန့်က စာတော်တယ်ဟဲ့...ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီး ရပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ "

"လုံးဝပဲ...သူ့မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ဆေးတက္ကသိုလ်တွေ စက်မှုတက္ကသိုလ်တွေ ထားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမှ မရှိတာ "

"ရှင် တော်တော် အထင်သေးတယ်နော်...ရှင်းခန့်က ရှင့်ကိုလည်း ချစ်တယ်...ဘဝတူတွေ လည်း ဖြစ်တယ်၊ ရှင် စိတ်ကူးမလွဲစေချင်ဘူး "

"တော်ပြီဟာ...ပြန်တော့မယ်...ရှင်သာ ကျုပ်ကို အလုပ်ရအောင် ပြောပေးထား "

"စိတ်ချ...ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီစောင့်မပါ့မယ်...မနက်ဖြန်သာ ဆက်ဆက် လာခဲ့နော် အမိ "

"အိုကေ "

ညှိပြာကတော့ သွက်လက်ချက်ချာပြီး ချောမောသူဖြစ်သည် ။

အလုပ်ရှင်က သဘောကျမှာ ပါ...

အလုပ်သမားတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်နေကြောင်း ရွှေမိုးတို့ သိထားသည် ။

မိညှိပြာ...

အရမ်းချမ်းသာချင်နေသည် ။

မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပဲဟု ရွှေမိုး ထင်နေမိ၏။

မလွယ်ဘူး...

ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ်...

ခင်ညိုပြာအတွက် အလုပ်မရ,ရအောင် ပြောပေးဖို့ ပဲဖြစ်သည်။ ။

ရွှေမိုး ထိန်းရမယ်...

ရှင်းခန့်ကိုတော့ မိန်းကလေးအတော်များများက သဘောကျကြသည်။ ။

စာလည်း တော်၏။

ရိုးသားတည်ကြည်သူ ယောက်ျားပီသသူလည်း ဖြစ်နေသည်။ ။

ခင်ညိုပြာကို ရှင်းခန့်က ကျိတ်ပြီး ချစ်နေတာ အားလုံး သိနေကြ၏။

လူချင်းသာ လဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

အရောင်းခန်းမ တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကတော့ ခင်ညိုပြာ သိပ်
ချောကြောင်း ဝိုင်း၍ ထောက်ခံစကားတွေ ပြောနေကြ၏။

ရှင်အတွက်ပဲ ရင်လေးနေတာ...

ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမကြီးဘဝကို ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြိုးစားမှာ လဲ

...

ခင်ညိုပြာမှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီလား...

ရွှေမိုးကတော့ သူငယ်ချင်း ခင်ညိုပြာ ဘဝလမ်းကြောင်းကို
ဖြောင့်ဖြူးအေးချမ်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ ရှိနေသည်။ ။

အခန်း(၂)

"ညိုပြာ"

"ရှင် မမ"

"ညည်း အ လုပ်သွားလျှောက်တယ်ဆို"

"အင်း"

"ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်လုပ်ချင်ရတာလဲကွယ်၊ မမကတော့ အပြင်ကိုသွားတာ စိတ် မချဘူး"

ခင်ချိုပြာကတော့ ညီမလေး ငယ်သေး၍
အလုပ်မလုပ်စေလိုခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

စိတ်တွေက တည်ငြိမ်မှုမရှိ...

အလှအပ မက်မောသည်။ ။

ချမ်းသာချင်တဲ့ စိတ်တွေက ကောင်မလေးထံမှာ လွန်ကဲနေ၏။

ခင်ချိုပြာ စိတ်ပူမိသည်။ ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုရရမှ ညီမလေး ဘဝလမ်းကြောင်းကို
ဖြောင့်တန်းစွာ လျှောက် လှမ်းနိုင်မှာ ပဲ ဖြစ်၏။

"မမ"

"ဘာလဲ ညီမလေးရယ်"

"ညီမလေး အလုပ်ရတော့မယ်...သိလား"

မမချိုပြာအား ဖက်တွယ်၍ ခင်ညိုပြာ ကနွဲ့ကလျလေး ပြောမိသည်

။

"ညည်းဟာ မြန်လှချည်လား ညိုပြာရယ်...ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား...
မမ စကားတွေကို ညီမလေး နားထောင်ပါနော်...အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ဦး"

"ညိုပြာတို့ အခြေအနေက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ ဖြစ်မှ မဖြစ်
တာ...မမကရော ညိုပြာ ဘဝကို ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာအောင် လုပ်
ပေးနိုင်မှာ မို့လဲ"

"ညီမလေးရယ်"

"ညိုပြာ အလုပ်လုပ်ရမှာ ပဲ...မမလည်း ဘယ်လောက်အထိ အလုပ်
လုပ်နိုင်မှာ လဲ...တစ် ယောက် စာတောင် အနိုင်နိုင်"

ညိုပြာကတော့ ဒီဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တတ်တာမျိုး မလိုလားမိ

...

မမကိုပဲ ကြည့်...

ဈေးသည် ဘဝက မတက်...

အပြင်လည်း မထွက်ရဲ...

ရုပ်ရည်ချောမောသော မမသည် ဈေးသည် မဖြစ်သွား၍ အရွယ်က
အိုမင်းရင့်ရော်နေသည် ။

အရွယ်ကျလွန်း၏။

"မမလိုပဲ ဈေးသည် ဘဝနဲ့ ညီမလေးကတော့ အဆုံးမသတ်နိုင်ပါဘူး

"

"ညီမလေးရယ်"

ညီမလေး စကားကြောင့် ချုံပြာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ။

ဒီလိုပဲ...

ပြောချင်တာ ပြောတတ်တဲ့ ညီမလေး အကျင့်ကို သိလိုက်သည်။ ။

ခွင့်လွှတ်လိုက်မိ၏။

တစ်သက်လုံးလည်း ပြောချင်တာပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား...

"မမကတော့ ညီမလေးဘဝကို အတင့်တယ်ဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး
ချင်တာပေါ့ကွယ်... ကံ ဆိုတာက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဘာကံလဲ...ဒီကံပေါ့ပဲ ပုံချနေရင် ဘဝက ဘယ်တော့ တိုးတက်
တော့မှာ လဲ"

ခင်ညိုပြာကတော့ ဘဝကို ကံပေါ်မှာ ပုံမချထားနိုင်ပေ...

ချမ်းသာရမယ်...

ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ညိုပြာ အရွံ့မှန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ချမ်းသာအောင် လုပ်ရမှာ ပဲ။

"မမ"

"ဟင်"

"ညီမလေး ပြောတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်...ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ဘဝမှ
ညီမလေး မနေနိုင်ဘူး"

"ချမ်းသာဖို့ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကို မပျက်စီးဖို့ လည်း သတိထားရမယ်

"

"ညိုပြာ သိပါတယ် မမရယ်"

"မမကတော့ ညီမလေး စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်သေးလို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မချတာပါ"

ညီမလေးကို စိတ်မချမိ...

ခက်တာက...

ညိုပြာက ဘယ်သူ့စကားမှ မနာခံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ချမ်းသာချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက ပြင်းပြနေသဖြင့် ခင်ချိုပြာ စိတ်မချ...

သူမ ရင်ဆိုင်နေရသော ဘဝကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည်။ ။

ဘဝပျက်သွားမှာ ပဲ ပူတာ...

"ညီမလေးအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ...ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး"

"အခု ညီမလေး ဘယ်မှာ အလုပ်ရတာလဲ"

"အရောင်းခန်းမကြီး တစ်ဆိုင်မှာ ပါ မမ...ရွှေမိုးလည်း ရှိတယ်...ညီမလေးကို ရွှေမိုးက အလုပ်ရအောင် ပြောပေးမှာ ပါ"

"အင်း...ရွှေမိုးပါရှိတယ် ဆိုရင်တော့ မမ စိတ်ချပါတယ်ကွယ်"

ရွှေမိုးက ညီမလေးအပေါ် စိတ်ကောင်းရှိသော သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ချိုပြာ စိတ်ချသွားရ၏။

စိတ်မချလည်း ညီမလေးက တားလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ပေ...

ဇွတ်လုပ်မဲ့ ကောင်မလေး...

မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီးတည်းက ခင်ချိုပြာကပဲ ညီမလေးကို အစစအရာရာ ထောက်ပံ့ကူညီနေ ခဲ့ရသည်။ ။

အလှအပကို မက်မောပြီး ဘဝကို စိတ်ပျက်နေတတ်တဲ့ ညီမလေး...

အမှားတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိသွားမှာ တော့ ခင်ချိုပြာ အကြောက်ဆုံး ပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲပါကွယ် ညီမလေး...အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း လုပ်ပေါ့... မမဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"မလိုပါဘူး...ရွှေမိုးကပြောတော့ ဝတ်စုံနှစ်စုံ ချုပ်ပေးတယ်တဲ့ ...လို အပ်ရင်တော့ ကိုယ့် ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် ချုပ်ရမယ်တဲ့ မမ"

"ချုပ်လေ...မမ ရှာပေးပါ့မယ် လခကရော ညီမလေး"

"ငါးထောင်တဲ့ မမ... နောက်မှ အလုပ်တတ်ကျွမ်းရင် ကျွမ်းသလို လခတိုးပေးမယ်တဲ့ "

"မဆိုးပါဘူး...ညီမလေး ဝတ်ဖို့ သုံးဖို့ ရရင် ပြီးတာပါပဲကွယ်...မမလည်း တတ်နိုင်သ လောက် ရှာဖွေထောက်ပံ့မှာ ပေါ့"

"ညီမလေးက မမကိုပါ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေစေချင်တာ"

"အမလေးတော်... မမအတွက် ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ ... မမ ဒီဘဝနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်... ညည်းလေးလည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် အသင့်အတင့်ပဲ ဆန္ဒရှိပါ ညီမလေးရယ်"

ညီမလေးရယ် အလှအပ မက်မောပြီး လမ်းမှားပေါ် ရောက်သွားမှာ
စိတ်ပူနေမိသည်။ ။

"ညီမလေး"

"ရှင်"

"မောင်ရှင်းခန့်နဲ့ လည်း အဆင်ပြေအောင် နေပါကွယ်နော်"

"မနေနိုင်ပါဘူး... ဒီကောင်က ညီမလေးကို အရမ်းဆရာလုပ်တာပဲ"

"ရှင်းခန့်က စေတနာနဲ့ ပါကွယ်... ညီမလေးအပေါ်လည်း သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

"လုံးဝပဲ... ဒီကောင့်ကို ညီမလေး လုံးဝအထင်မကြီးပါဘူးနော်"

"ခက်တာပဲကွယ်"

ညီမလေးအား ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

ခင်ချိုပြာ ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း
အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ခဲ့၏။

ဒါကြောင့် လည်း ...

ညီမလေးက သူမကို နွဲ့ဆိုးဆိုးကာ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သ
ည်။ ။

"မမ"

"ပြော"

"ဟို... ရှင်းခန့်ဆိုတဲ့ ကောင် ပြောတာတွေကို နားမယောင်နဲ့ နော်...
အလကားကောင်... ဘဝ ကို ရောင့်ရဲတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ဆိုရင် တကယ့်ကို အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာ "

"အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်... ရှင်းခန့်က ဘဝကို နားလည်ပြီး အမြဲတမ်း ကြိုးစား နေတာပါ"

"ညှိပြာကတော့လေ... လူတွေလုပ်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကံပေါ်ပုံချတာ အမုန်းဆုံးပဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက ညီမလေးအတွက်ပဲ ပြောနေကြတာပဲ မဟုတ်လား"

မမနှင့် စကားမပြောတော့ဘဲ ထလာခဲ့မိသည်။ ။

ရွှေစင်မေ ဆိုတဲ့ အရောင်းခန်းမကြီးကို သူမ ပြန်၍ မြင်ယောင်လာမိ၏။

ခမ်းနားလိုက်တာ...

ပစ္စည်းတွေကလည်း အဖိုးတန်လွန်းသော ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

ချမ်းသာလိုက်ကြတာ...

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို ရောက်လာကြရတာလဲ...

ခင်ညှိပြာလည်း ချမ်းသာချင်တယ်...

ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေကို လူတွေက သိပ်ပြီး အထင်သေးချင်ကြသည်။ ။

ကြည့်ပါလား...

သူမကို မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပဲ လုပ်တော့မလိုလို သတိပေးနေသည်။ ။

အထူးသဖြင့်...

ရှင်းခန့်ပဲ...

ဒီကောင်က မမကိုလည်း ပေါက်ကရတွေ ပြောနေသည်။ ။

စိတ်ပူအောင် ပြောနေတာ...

ဂရုမစိုက်ပေါင်...

အရေးကြီးတာက ကိုယ် ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှ မရွေ့ဘူး မှတ်
ထား...

ခင်ညိုပြာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို စုထော်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ
မိသည်။ ။

မုန်းလိုက်တာ...

ရှင်းခန့်...

နင့်ကို တခြားသူတွေကသာ အထင်ကြီးနေကြတာပါ...

ညိုပြာကတော့ လုံးဝပဲ...

မနက်ဖြန်...

အလုပ်ရှင်သူဌေးနဲ့ တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ ရင်တွေခုန်နေမိသည်။ ။

ရပါ့မလား...

ရွှေမိုးကတော့ ရမယ်ပြောတာပဲ...

နောက်နေ့မနက်အတွက် ခင်ညိုပြာ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။ ။

နေလို့ မရ...

အခုချိန်လောက်ဆိုရင် ရွှေမိုး ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီပဲ...

သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရင် ကောင်းမလား...

ရွှေမိုးတို့ ရပ်ကွက်နှင့် က အတော်လေးလှမ်းသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ...

ရှင်းခန့်ကို ခေါ်သွားမိရင်လည်း သူ့တရားတွေကို နာရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ။

မခေါ်တော့ဘူး...

တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်...

တစ်သက်လုံး...

သူမ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဘဝကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတော့မှာ ပဲ...

မမက ဘာမှ သိတာမဟုတ်...

စိတ်ပူဖို့ လောက်ပဲ...

ခင်ညိုပြာ တစ်ယောက်တည်း အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ ။

အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။

"ညီမလေး ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ရွှေမိုးတို့ အိမ်ပါ မမ"

"ရွှေမိုးတို့ အိမ်က ဝေးတာပဲ... ညနေစောင်းနေပြီ... မသွားပါနဲ့ လားကွယ်"

"ရပါတယ် မမရဲ့ ... မြို့ထဲတောင် ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း သွားနေတာပဲဟာ"

"ညနေစောင်းနေလို့ ပါ"

"ရပါတယ်... မမကလဲလေ ညီမလေးကို ကလေးများမှတ်နေလား...
နေရာတကာ ကြောက် ရွံ့တုန်လှုပ်နေရင် ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရ
တော့မလဲ"

ခင်ညိုပြာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။

လမ်းရောက်တော့...

ရှင်းခန့်နှင့် တွေ့သည်။ ။

"ခင်ညိုပြာ... ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ရှင်းခန့်... နင် လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောဦးမလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ငါကလေး မဟုတ်ဘူး နော်... နင် ပဏ္ဍာလုပ်ပြီး လိုက်စောင့်ရှောက်
မနေနဲ့ "

ရှင်းခန့်ကိုတော့ ခင်ညိုပြာ အသေနိုင်စားသည်။ ။

သူမကို စိုးရိမ်နေရအောင် သူနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲလို့ ...

မျက်နှာထားကို တင်းနိုင်သမျှ တင်းအောင် စူပုပ်ထားပစ်လိုက်သည်

။

"အကောင်းမေးတာပါ ညိုပြာ... နင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ရွှေမိုးတို့ အိမ်"

ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၍ ရှင်းခန့်အား အဖော်ခေါ်သွားရန် စိတ်ကူးရ
လာသည်။ ။

ရွှေမိုးတို့ အိမ်က ညိုပြာတို့ ရပ်ကွက်နှင့် အတော်လှမ်းနေသေး၏။

မိုးချုပ်သွားရင် မလွယ်...

"ငါလိုက်ပို့မယ်"

"နင့်ဟာနင် လိုက်ချင်လိုက်နော်... ငါ့ကိုတော့ စိတ်မချသလိုလို ဘာ
လိုလို မလုပ်နဲ့ "

ခေါ်လည်း ခေါ်ချင်သေးသည် ။ သူမ အထက်စီးကနေ ပြောပစ်လိုက်
မိသည် ။

ဒီကောင်က သိပ်ပြီး ဆရာကြီး လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်...

"ညိုပြာ"

"ဘာတုန်း"

"နင့်ကို သတိပေးမလို့ "

"လာပြန်ပြီလား.... အပိုစကားတွေ ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ နင် နေခဲ့
တော့နော်"

ရှင်းခန့် စိတ်ထဲမှာ ညိုပြာအား စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေသည် ။

ညိုပြာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ...

အ လုပ်သွားလျှောက်တာ အဆင်ပြေရဲ့ လားဆိုတာ သိချင်နေသည်

။

ပြီးတော့...

လူတွေကို မယုံဖို့ ...

ခင်ညိုပြာက ဆင်းရဲတာတစ်ခုပဲ အပြစ်ပြောစရာရှိနေသည် ။

ရုပ်ရည်က ချောမောသူ...

သွေးဆောင်ဖြားယောင်းသူတွေနှင့် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။

ခင်ညိုပြာကလည်း လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေး...

နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်ကာ ရှေ့ကနေ သွားနေသည်။

ရှင်းခန့် သိနေ၏။

သူ့ကို ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်သာ ခင်ညိုပြာ အသုံးချခြင်းဖြစ်သည် ဆို
တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ခင်ညိုပြာအနားမှာ ရှင်းခန့် စောင့်ရှောက်ပေးချင်မိသည်။

မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်...

ဒါပေမဲ့...

ခင်ညိုပြာ စိတ်ကောက်သွားမှာ စိုး၍ ရှင်းခန့် မပြောရဲ...

နောက်ကနေ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ် လိုက်ပါခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်နေ
မိသည်။

ရွှေမိုးတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

"ဟယ်... စုံတွဲခုတ်လာတာပါလား... ဘယ်ကနေ ရောက်လာကြ
တာလဲဟ"

ရွှေမိုးက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ပြောင်နေတော့သည်။

"လာကြလေ... တို့ လည်း အခုမှ ပြန်ရောက်လာတာ"

ရွှေမိုး စိတ်ထဲမှာ ရှင်းခန့်ကို မြင်မိတိုင်း ဆူးနှင့်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို ခံ

စားနေရသည်။ ။

ခင်ညိုပြာ တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ လူဖြစ်နေရသော ရှင်းခန့် ဖြစ်နေ၏။

ယောက်ျားပီသသော ရှင်းခန့်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေက တစ်ပုံ တစ်ပင် ကြီးပဲ ရှိနေတာ ရွှေမိုး သိသည်။ ။

ရွှေမိုးကိုယ်တိုင်လည်း ပါတာပဲ...

ဒါပေမဲ့...

ရှင်းခန့်ကတော့ ခင်ညိုပြာ ပြောဆိုသမျှ သည်းခံခွင့်လွှတ်နေသူဖြစ်သည်။ ။

ညိုပြာမှ ညိုပြာ...

"ရွှေမိုး"

"ပြော"

"ရှင့်ဆီ ကျုပ်လာတာ အလုပ်ကိစ္စ သိချင်လို့ ဟ"

"ရှင်ကလည်း လေ ဒီလောက်စိတ်လောကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲဟာ... ရှင့် ရုပ်ရည်ကို သဘောမကျတဲ့ သူ မရှိပါဘူးလို့"

"နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ... ရှင် ပြောထားပြီးပြီလားလို့ သိချင်တာ"

"ပြောထားပြီးပါပြီ... ရှင့်ကို လူတွေ့စစ်ဆေးမယ်တဲ့ ၊ ကျွန်မက သိလိုက်ပြီပဲ... ရှင့် ရုပ်ရည် လောက်ဆို အတွင်းရေးမှူးမလေး အဆင့်အထိ ခန့်မလားပဲ"

"ကောင်မနော်"

"အဟင်း ဟင်း"

"ဟား ဟား ဟား"

ရှင်းခန့် စိတ်ထဲမှာ ခင်ညိုပြာအတွက် ပူပင်သောကတွေက အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်သွားရ တော့သည်။ ။

မိန်းကလေးတွေကတော့ တဟားဟား အော်ရယ်နေ၏။

"ရှင် စိတ်ချပါနော်... ကျုပ် ပြောထားပါတယ်ဟယ်၊ မနက်ဖြန်သာ
ကျုပ် ဝင်ခေါ်မယ်နော်... အဆင်သင့်ပြင်ထား... သိလား"

"အင်း"

ခင်ညိုပြာ ဝမ်းသာလွန်း၍ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေ၏။

ပျော်သွား၏။

ဒါက...

သူမဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ...

"မိုးတောင် ချုပ်သွားပြီ ရွှေမိုး... ကျုပ်ပြန်မယ်နော်"

"အင်း"

ရှင်းခန့်ကတော့ ဝမ်းမသာမိဘဲ သောကတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

ညိုပြာက ချမ်းသာချင်သူ...

လမ်းမှားပေါ် လျှောက်နင်းမိသွားမှာ ရှင်းခန့် စိုးရိမ်လာမိသည်။ ။

"ရှင်းခန့်"

"ဟင်"

"ရှင့် မျက်နှာကြီးက မသာမယာနဲ့ ပါလား... ရွှေမိုးကိုတော့ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်... ညီပြာက ရွှေမိုးအလုပ် ရှာမပေးလည်း သူ့ဟာသူ ဇွတ်ရှာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ရွှေမိုးနဲ့ ဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေမလား လို့ ပါ"

ရှင်းခန့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရွှေမိုးတို့ အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့မိသည်။ ။

ညီပြာရယ်...

ကိုယ့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးကတော့ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေပါပြီ...

မင်းဘဝ တစ်ခုခု အမှားအယွင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ ကိုယ် စိတ်ပူမိတာပါ...
...

ညီပြာကတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ အပြုံးတွေဝေနေတော့သည်။ ။
